

การจัดการความรู้ขององค์กรด้านงานวิจัย (Knowledge Management : KM)

เรื่อง “เทคนิคการเขียนบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ เผยแพร่
ในระดับชาติและนานาชาติที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง”
(ประสบการณ์และมุมมองจากวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิและคณาจารย์นักวิจัย)

คณะกรรมการจัดการองค์ความรู้ (ด้านการวิจัย)
คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๓

คำนำ

การจัดการความรู้ขององค์กรด้านงานวิจัย (Knowledge Management : KM) ประเด็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ “**เทคนิคการเขียนบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ เผยแพร่ในระดับชาติและนานาชาติที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง**” นั้นเป็นการรวบรวมประสบการณ์ ความรู้และมุมมองจากคณาจารย์นักวิจัยของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อมุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ขององค์กรที่ว่า “**เป็นผู้นำในการสร้างนักบริหารธุรกิจมืออาชีพสู่สังคมการประกอบการ**” โดยมีพันธกิจที่เกี่ยวข้องกับด้านวิจัยคือ “**ผลิตผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม และงานสร้างสรรค์ที่สามารถนำไปใช้ ประโยชน์ในระดับชาติและนานาชาติ**” โดยใช้ยุทธศาสตร์ การส่งเสริม สนับสนุนให้มีงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์นวัตกรรมและงานสร้างสรรค์ ที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน สังคมและประเทศชาติ เพื่อเป็นการสะท้อนเจตนารมณ์ ในการเป็นคณะบริหารธุรกิจชั้นนำในกลุ่มมหาวิทยาลัยใหม่ที่จัดการศึกษาด้านบริหารธุรกิจ การวิจัยและพัฒนา มีองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และงานสร้างสรรค์ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาชุมชน สังคม และประเทศชาติ

ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินงานดังกล่าวข้างต้น คณะบริหารธุรกิจจึงมีแผนการดำเนินงานในการสนับสนุนให้บุคลากรมีการจัดทำงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ และงานสร้างสรรค์เพื่อให้ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับชาติ นานาชาติ โดยสามารถนำไปใช้ทั้งในด้านการบูรณาการงานวิจัย งานบริการวิชาการ การเรียนการสอนที่เชื่อมโยงกันและถ่ายทอดสู่ชุมชนให้เกิดประโยชน์สูงสุด

คู่มือการจัดการความรู้ขององค์กร (KM) ประเด็น “**เทคนิคการเขียนบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ เผยแพร่ในระดับชาติและนานาชาติที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง**” นี้ได้รับการจัดทำขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์ต่อองค์กรและบุคลากร ที่สนใจทำการศึกษาวิจัยเพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญและสร้างสมประสบการณ์ของนักวิจัย ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจแนวทางการดำเนินการ แนวทางการแก้ปัญหา โดยผ่านช่องทางการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภายในองค์กร ถ่ายทอดองค์ความรู้และประสบการณ์ออกมาเป็นรูปธรรม เพื่อประโยชน์ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในองค์กรให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งส่งผลให้เกิดการพัฒนาต่อยอดเพื่อความเจริญอย่างยั่งยืนขององค์กร และมุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ขององค์กรต่อไป

คณะกรรมการจัดการองค์ความรู้ (ด้านการวิจัย)

คณะบริหารธุรกิจ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

กรกฎาคม ๒๕๖๔

บทนำ

สำนักงาน ก.พ.ร. และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ (๒๕๔๘) ให้คำนิยามของการจัดการความรู้ในองค์กร หรือ Knowledge Management (KM) ว่าการจัดการความรู้ในองค์กร หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ใน องค์กร ซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคลหรือเอกสาร มาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรสามารถเข้าถึง ความรู้และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้องค์กรมี ความสามารถในการแข่งขันสูงสุด โดยที่ความรู้มี ๒ ประเภท คือ ๑) ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge) เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์ หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้โดยง่าย เช่นทักษะในการทำงาน งาน ฝีมือ หรือการคิดเชิงวิเคราะห์ บางครั้งจึงเรียกว่าเป็นความรู้แบบนามธรรม ๒) ความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่สามารถรวบรวม ถ่ายทอดได้โดยผ่านวิธีต่างๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี คู่มือต่างๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม

นอกจากนี้ ศ.นพ. วิจารย์ พาณิช ได้กล่าวถึงงานวิจัยว่าเป็นส่วนหนึ่งของระบบความรู้ของชาติและเป็น ส่วนหนึ่งของกลไกพัฒนาความก้าวหน้าของสังคมและเศรษฐกิจ ทั้งนี้หน่วยปฏิบัติการวิจัยมีหน้าที่สร้างผลงานวิจัย ตามเป้าหมายของหน่วยงานและตามข้อตกลงกับผู้สนับสนุน ทุนวิจัย โดยเป้าหมายสำคัญของหน่วยปฏิบัติงานวิจัย คือ “ความเป็นเลิศ” (Excellence) หรือคุณภาพของผลงานวิจัยกับชื่อเสียงในการสร้างนักวิจัยที่มีคุณภาพสูง การจัดการใหม่วิถีคิดแบบเปิด มองออกไปภายนอกและมีวิธีการจัดการให้มี “กระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้” ทางวิชาการจึงมีความสำคัญยิ่งสำหรับ “การจัดการงานวิจัย” รวมทั้งต้องจัดการการเปลี่ยนแปลง ให้เกิดวัฒนธรรม องค์กรแบบทำงานวิจัยเอาจริงเอาจัง มีวิญญูณของการแข่งขัน เน้นคุณภาพและประสิทธิภาพ

กระบวนการจัดการความรู้ (Knowledge Management Process)

เป็นกระบวนการแบบหนึ่งที่จะช่วยให้องค์กรเข้าใจถึงขั้นตอนที่ทำให้เกิดกระบวนการจัดการความรู้ หรือพัฒนาการของความรู้ที่จะเกิดขึ้นภายในองค์กร ประกอบด้วย ๗ ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ ๑ การบ่งชี้ความรู้ เช่นพิจารณาว่า วิสัยทัศน์/ พันธกิจ/ เป้าหมาย คืออะไร และเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เราจำเป็นต้องรู้อะไร , ขณะนี้เรามีความรู้อะไรบ้าง, อยู่ในรูปแบบใด, อยู่ที่ใคร

การบ่งชี้ความรู้โดยพิจารณาว่าวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมายของคณะบริหารธุรกิจคืออะไร และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ คณะฯ มีความจำเป็นที่จะต้องทราบข้อมูลใดบ้างที่เป็นประโยชน์ และคณะฯ มีองค์ความรู้อะไรบ้าง อยู่ในรูปแบบใด และอยู่ที่บุคคลากรใดบ้าง ซึ่งคณะฯ ภายใต้การดำเนินการของคณะฯ ทางการจัดการองค์ความรู้ (ด้านการวิจัย) ได้ประชุมถึงสถานการณ์และบริบทของคณะฯ ต่อพันธกิจที่เกี่ยวข้องกับด้านวิจัยของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จึงได้กำหนดประเด็นการจัดการความรู้ขององค์กรด้านงานวิจัย (Knowledge Management : KM) ขึ้นเพื่อสนับสนุนทิศทางการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายด้วยกระบวนการทาง KM ขึ้น

ขั้นตอนที่ ๒ การสร้างและแสวงหาความรู้ เช่นการสร้างความรู้ใหม่, แสวงหาความรู้จากภายนอก, รักษาความรู้เก่า, กำจัดความรู้ที่ใช้ไม่ได้แล้ว

ขั้นตอนที่ ๓ การจัดความรู้ให้เป็นระบบ เป็นการวางโครงสร้างความรู้ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเก็บความรู้ อย่างเป็นระบบในอนาคต

ขั้นตอนที่ ๔ การประมวลและกลั่นกรองความรู้ เช่นปรับปรุงรูปแบบเอกสารให้เป็นมาตรฐาน, ใช้ภาษาเดียวกัน ปรับปรุงเนื้อหาให้สมบูรณ์

ขั้นตอนที่ ๕ การเข้าถึงความรู้ เป็นการทำให้ผู้ใช้ความรู้เข้าถึงความรู้ที่ต้องการได้ง่ายและสะดวก เช่นระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT), Web board ,บอร์ดประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

ขั้นตอนที่ ๖ การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ ทำได้หลายวิธีการ โดยกรณีเป็น Explicit Knowledge อาจจัดทำเป็นเอกสาร, ฐานความรู้, เทคโนโลยีสารสนเทศ หรือกรณีเป็น Tacit Knowledge อาจจัดทำเป็นระบบทีมข้ามสายงาน, กิจกรรมกลุ่มคุณภาพและนวัตกรรมชุมชนแห่งการเรียนรู้, ระบบพี่เลี้ยง , การสับเปลี่ยนงาน, การยืมตัว, เวทีแลกเปลี่ยนความรู้ เป็นต้น

ขั้นตอนที่ ๗ การเรียนรู้ ควรทำให้การเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของงาน เช่นเกิดระบบการเรียนรู้จากการสร้างองค์ความรู้ นำความรู้ไปใช้ เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่และหมุนเวียนต่อไปอย่างต่อเนื่อง จนสามารถนำไปพัฒนาเป็นบริบทขององค์กรอย่างโดดเด่นและยั่งยืน

กระบวนการในการรวบรวมความรู้ขององค์กร

กระบวนการรวบรวมองค์ความรู้ขององค์กร หรือ knowledge management (KM) ของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ในประเด็น “เทคนิคการเขียนบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ เผยแพร่ในระดับชาติและนานาชาติที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง” ในครั้งนี้เป็นการรวบรวมประสบการณ์ความรู้และมุมมองจากคณาจารย์ นักวิจัยและบุคลากรของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ทั้งนี้ภายใต้สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค Covid-๑๙ คณะทำงานการจัดการองค์ความรู้ (ด้านการวิจัย) ได้จัดบรรยายพิเศษโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ตรง ท่านผศ.ดร.สุรสิทธิ์ อุดมธนวงศ์ ผ่านระบบออนไลน์ Zoom conference นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมฟังบรรยายได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เสนอข้อคิดเห็น และแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกัน และคณะทำงานฯ ได้จัดทำแบบสำรวจความเห็นผ่าน google form เพื่อให้ผู้เข้าร่วมงานได้แสดงความคิดเห็นผ่านการบอกเล่า อภิปรายหรือสอบถาม เพื่อให้ครอบคลุมประเด็นต่างๆ ที่สำคัญ

ทั้งนี้คณะทำงานฯ ได้รวบรวมประเด็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิและบุคลากรผู้เข้าร่วมประชุม เพื่อสรุปจัดทำรายงานเผยแพร่แก่บุคลากร และจัดเก็บไว้เป็นคลังองค์ความรู้ขององค์กร (KM) ใน website ของคณะบริหารธุรกิจ ในหมวดการจัดการความรู้ (KM) ด้านการวิจัย เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกสำหรับการค้นหาและติดตามเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ เพื่อให้เกิดการพัฒนาสู่ความยั่งยืนต่อไป

ประมวลการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความรู้ขององค์กร

ความหมายและองค์ประกอบของบทความวิจัย

การจัดทำบทความวิจัยให้ถูกต้อง ต้องเข้าใจความหมายและองค์ประกอบของบทความวิจัย

๑. ความหมายของบทความวิจัย

บทความวิจัย (Research Article) เป็นเอกสารทางวิชาการประเภทเดียวกับรายงานการวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ แต่มีคุณลักษณะแตกต่างจากรายงานวิจัย ๓ ประการ คือ

๑) มีความยาวจํานวนน้อยกว่ารายงานการวิจัย โดยเป็นไปตามข้อกำหนดของหน่วยงานที่จัดทำวารสาร

๒) เนื้อหาต้องมีความทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์

๓) ผ่านการตรวจสอบเนื้อหาและรูปแบบการจัดพิมพ์ตามเกณฑ์มาตรฐานของวารสาร

๒. บทความวิจัย

เป็นการเขียนแบบวิชาการมีลักษณะสำคัญ ๑๓ ประการ (Prasitratasin, ๒๐๐๙) ได้แก่

๑) เขียนโดยนักวิชาการเพื่อนักวิชาการอื่นๆ

๒) เรื่องที่เขียนเป็นเรื่องที่ชุมชนวิชาการสนใจ

๓) เนื้อหาที่เขียนต้องเสนอในรูปของการให้เหตุผล ที่ทำให้เกิดความรู้ใหม่

๔) ข้อเท็จจริงหรือหลักฐานได้มาจากการวิจัยของผู้เขียนเอง

๕) เป็นการรายงานผลการวิจัย (ต้องทำวิจัยก่อน)

๖) เน้นสมมติฐานและวิธีดำเนินการวิจัย

๗) เน้นการทดสอบทฤษฎี

๘) เน้นการได้ทฤษฎีใหม่ (ได้คำอธิบายใหม่)

๙) เน้นการนำผลไปใช้เฉพาะเรื่อง

๑๐) บทความมาจากการนำประเด็นเด่นที่ค้นพบมาเขียน

๑๑) มีลักษณะเล็กแต่ลึก

๑๒) มีจุดยืนหรือข้อสรุปของตนเอง

๑๓) การเขียนบทความวิจัย ผู้เขียนต้องรู้จัก ๔ ประการคือ

๑๓.๑) ต้องรู้จักสรุปความ (Summarize)

๑๓.๒) ต้องรู้จักประเมิน (Evaluate)

๑๓.๓) ต้องรู้จักวิเคราะห์ (Analyze)

๑๓.๔) ต้องรู้จักสังเคราะห์ (Synthesize)

องค์ประกอบของบทความวิจัย

๑) ชื่อเรื่อง (Title) ควรตั้งชื่อเรื่องให้สั้น ใช้คำเฉพาะเจาะจง กะทัดรัด สื่อความหมายเฉพาะเรื่อง ชื่อเรื่อง ที่ศึกษาอาจจะตั้งขึ้นใหม่ จากข้อค้นพบที่โดดเด่นมาเขียน หรือตั้งชื่อเรื่องให้ตรงกับ ประเด็นของปัญหา ในชื่อเรื่อง ต้องมีคำสำคัญ (Keywords) เพื่อประโยชน์ต่อการสืบค้นของผู้ใช้ผลงานวิจัย

๒) ชื่อผู้วิจัย ให้ระบุชื่อเต็ม นามสกุลเต็ม ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รวมทั้งระบุหลักสูตร สาขาวิชา หน่วยงาน หรือสถาบันที่สังกัด หมายเลขโทรศัพท์/โทรสาร และอีเมลที่สามารถติดต่อได้

๓) บทคัดย่อ (Abstract) ให้มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยทั่วไปความยาวไม่เกินอย่างละ ๒๕๐ คำ หรือ ๑๐ บรรทัด โดยมีเฉพาะสาระสำคัญครบถ้วน ตรงประเด็น ประกอบด้วยจุดประสงค์การวิจัย ตัวแปร ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือการวิจัย วิธีการ รวบรวมข้อมูล วิธีการ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

๔) คำสำคัญ (Keywords) ระบุคำสำคัญซึ่งมักมาจากชื่อเรื่องและวัตถุประสงค์การวิจัย สำหรับนำไปใช้เป็นคำค้นในระบบฐานข้อมูล โดยระบุทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษใส่ท้ายบทคัดย่อ ส่วนมากจะไม่เกิน ๕ คำ

๕) ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา เป็นการอธิบายที่มา ความสำคัญของปัญหาที่นำไปสู่การ ศึกษาวิจัย สิ่งสำคัญในการศึกษาต้องระบุแหล่งอ้างอิงหรือแหล่งที่มาของความรู้ที่น่าเชื่อถือและตรวจสอบได้

๖) วัตถุประสงค์การวิจัย เป็นการแจกแจงประเด็นต่างๆ จากชื่อเรื่องแล้วระบุเป็นข้อความที่ผู้วิจัยต้องการ ศึกษาอย่างชัดเจน ทั้งนี้การเขียนวัตถุประสงค์การวิจัยจะต้องสอดคล้องและอยู่ในกรอบของชื่อเรื่อง

๗) การประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Literature Review) ในการประมวลเอกสารและ งานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง ต้องเขียนให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ มีการวิเคราะห์สังเคราะห์ที่มีระบบระเบียบและมี จุดมุ่งหมายที่จะสื่ออย่างชัดเจน จนนำไปสู่การพัฒนาเป็นกรอบแนวคิด (Conceptual Framework)

๘) กรอบแนวคิดและสมมติฐานการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework) เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเหตุ และตัวแปรผลที่เกิดจากการประมวลเอกสารและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง

สมมติฐานการวิจัย (Research Hypothesis) เป็นการคาดการณ์ความสัมพันธ์ล่วงหน้า อย่างมีเหตุมี ผลโดยอิงทฤษฎี การประมวลเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และกรอบแนวคิด

๙) ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology) เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความน่าเชื่อถือของการวิจัย จึงควรให้ความสำคัญของระเบียบวิธีวิจัย เช่น (Srihapark, ๒๐๑๕) วิธีการวิจัยต้องระบุชนิดหรือประเภทการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงการได้มาของกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการตรวจสอบคุณภาพ ของเครื่องมือ วิธีดำเนินการ เก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

๑๐) การนำเสนอ ข้อค้นพบ อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ เป็นการนำเสนอผลการศึกษามาจากการ วิเคราะห์ข้อมูลในการออกแบบวิจัย เพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่เกิดขึ้น และเมื่อค้นพบตาม ผลการศึกษาแล้วจะ เชื่อมโยงสู่การอภิปรายผลว่า ผู้วิจัย ได้นำหลักคิด ทฤษฎีที่เกิดจากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมา สนับสนุนข้อค้นพบอย่างไร รวมถึงการสะท้อนสมรรถนะการคิดเชิงวิพากษ์ของผู้วิจัยด้วย

๑๑) แหล่งที่มาของความรู้ เป็นการอ้างอิงและบรรณานุกรม

การตีพิมพ์เผยแพร่บทความวิจัยในวารสารระดับชาติ และนานาชาติ

การตีพิมพ์เผยแพร่บทความวิจัยในวารสารระดับชาติ และนานาชาติ มีการรวบรวมจากคู่มือการตีพิมพ์เผยแพร่ ผลงานวิจัยและวิชาการของ Phrachomkiao College of Nursing (๒๐๑๕) ประกอบด้วยขั้นตอน

๑) การเตรียมบทความวิจัย การเลือกแหล่งตีพิมพ์เผยแพร่ โดยมีรายละเอียดการตีพิมพ์ในวารสาร ดังนี้

๑.๑) ควรเลือกวารสารในสาขาที่ตรงกับสาขาที่ดำเนินงานวิจัย และลองค้นหาบทความที่มีลักษณะใกล้เคียงกับบทความของผู้วิจัยที่จะขอตีพิมพ์ เพื่อนำมาพิจารณาแนวทางเกี่ยวกับวิธีการเขียน รูปแบบการนำเสนอ เนื้อหา รูป กราฟ ตาราง เพื่อสร้างความมั่นใจในการส่งผลงาน ตีพิมพ์และพิจารณาโอกาสการตอบรับของวารสาร

๑.๒) ควรเลือกวารสารที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือนานาชาติ ซึ่งสามารถพิจารณาจากองค์กรหรือสถาบัน ที่เป็นผู้จัดทำวารสาร

๒) กรณีที่ต้องการนำบทความตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติและนานาชาติ สามารถศึกษารายชื่อวารสารวิชาการที่ได้รับการยอมรับจากฐานข้อมูล ของ สกอ. ดังนี้

๒.๑) วารสารวิชาการระดับชาติ

๒.๑.๑) การตรวจสอบรายชื่อวารสารวิชาการระดับชาติ ในฐานข้อมูล TCI

๒.๑.๒) ควรตรวจสอบค่า Impact Factor

๒.๑.๓) การตรวจสอบ ranking วารสารตามสาขา

๒.๒) วารสารวิชาการระดับนานาชาติ

๒.๒.๑) การตรวจสอบรายชื่อวารสารวิชาการระดับนานาชาติ

ก) การตรวจสอบชื่อวารสารวิชาการ (Journal) สายสังคมศาสตร์ (Social Science) จากฐานข้อมูล SJR SCImago Journal & Country Rank เมื่อต้องการสืบค้นจากฐานข้อมูล SJR www.scimagojr.com ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากฐานข้อมูล Scopus

ข) การตรวจสอบวารสารวิชาการสายวิทยาศาสตร์ ในฐานข้อมูล Scopus ฐานข้อมูล Scopus ส่วนใหญ่จะเป็นวารสารสายวิทยาศาสตร์ มีการจัดแบ่งหมวดวิชาออกเป็น ๔ หมวด คือ Life Sciences, Physical Sciences, Health Sciences, and Social Sciences & Humanities

ค) การตรวจสอบวารสารวิชาการในฐานข้อมูล Thompson Reuters ซึ่งเป็น Web of Science ของ Thompson Reuters สามารถเข้าไปที่เว็บไซต์ <http://ip-science.thomsonreuters.com/mjl/> จะพบข้อความ Master of Journal list บนหน้าเว็บ ด้านล่างจะพบข้อความ Journal lists for Researchable Databases ระบุฐานข้อมูลต่างๆ ที่เข้าไปสืบค้นรายชื่อวารสารวิชาการ เช่น Arts & Humanities Citation Index, Social Sciences Citation Index, Current Contents/Social & Behavior Science ฯลฯ

๒.๓) ควรเลือกวารสารที่มีค่า Impact Factor สูง การพิจารณาคุณภาพของวารสาร สามารถพิจารณาได้จาก ดัชนีอ้างอิงของวารสารว่าอยู่ในฐานข้อมูลใด ซึ่งฐานข้อมูล ที่นิยมในปัจจุบันคือ ฐานข้อมูลที่มีการคิดค่าดัชนีอ้างอิง (Impact Factor) หรือ Journal Impact Factor (JIF)

สำหรับข้อมูลของไทยคือดัชนีอ้างอิง Thailand Citation Index (TCI)

สำหรับฐานข้อมูลของต่างประเทศ ได้แก่ดัชนีอ้างอิง SCImago ซึ่งอยู่ใน ฐานข้อมูลของ Scopus ของบริษัท Elsevier และต้นตำรับ คือดัชนีอ้างอิง ISI

เทคนิคการตีพิมพ์เผยแพร่บทความวิจัยในวารสารระดับนานาชาติ (Srihapark, ๒๐๑๕)

๑. การประเมินคุณภาพ ผลงานวิจัยว่าผลงานวิจัยมีคุณภาพหรือไม่ โดยพิจารณาจาก

๑.๑ วิธีวิจัย (Methodology) มีความถูกต้อง แม่นยำตามระเบียบวิธีวิจัย

๑.๒ กลุ่มตัวอย่าง สามารถเป็นตัวแทนของประชากรได้ตามระเบียบวิธีวิจัยและสามารถมีผลกระทบในวงกว้าง

๑.๓ ถ้าเป็นการทดลองในมนุษย์ ผลงานวิจัยต้องผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มีหนังสือรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

๒. เมื่อประเมินแล้วว่าผลงานวิจัยมีคุณภาพในระดับที่สามารถตีพิมพ์ลงวารสารต่างประเทศได้แล้ว เขียนบทความวิจัยฉบับร่างเป็นภาษาไทย “การเขียนจะต้องเขียนให้คมทั้งวิธีวิจัยและผลการวิจัย”

๒.๑ การเขียนวิธีวิจัยให้คม เป็นการแสดงให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือในการวิจัย วิธีการวิจัยต้องถูกต้อง แม่นยำตามระเบียบวิธีวิจัย

๒.๒ การเขียนผลงานวิจัยให้คม เป็นการหยิบประเด็นให้แหลมคม ให้เห็นผลการวิจัยในครั้งนั้นมีความรู้ใหม่ หรือเกิดสิ่งใหม่ๆ แตกต่างจากผลงานวิจัยอื่นๆ

ดังนั้นนักวิจัยต้องอ่านผลงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศให้มากพอจึงจะเห็นความแตกต่างและสามารถหยิบประเด็นแหลมคมของผลงานวิจัยของตนเองได้

๓. การจัดเตรียมต้นฉบับเพื่อนำเสนอข้อมูลวารสารต่างประเทศ ต้องให้กระชับ ไม่นำเสนอยาวเกินไป ส่วนใหญ่ ไม่เกิน ๑๒ หน้า

นักวิจัยควรศึกษาวิธีการนำเสนอข้อมูลจากวารสารต่างประเทศหลายๆ ฉบับ แล้วเลือกรูปแบบที่นำเสนอข้อมูลที่เหมาะกับงานวิจัยที่กำลังศึกษา เมื่อได้ผลงานวิจัยที่คมชัดแล้วให้พิจารณาชื่อเรื่องของการวิจัยอีกครั้งหนึ่งแล้วกำหนด “ชื่อเรื่องวิจัยให้คมชัด”

๔. เมื่อได้ฉบับภาษาไทยแล้ว นักวิจัยแปลเป็นฉบับภาษาอังกฤษด้วยสำนวน ที่ราบรื่น และที่สำคัญควรให้เจ้าของภาษาตรวจความถูกต้องของการใช้ภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการอีกครั้ง

๕. เทคนิคการยอมรับ (Submitted) ให้ตีพิมพ์ของวารสารระดับนานาชาติ

๕.๑ ศึกษาวารสารที่จะตีพิมพ์วารสารตีพิมพ์ผลงานวิจัยประเด็นใด ซึ่งวารสารจะแจ้งวัตถุประสงค์ไว้ชัดเจน โดยเลือกวารสารที่มีความสอดคล้องบทความวิจัย จำนวน ๔-๕ วารสาร ที่ระดับความถี่ที่บทความ ในวารสารนั้นจะได้รับการอ้างอิง หรือถูกนำไปใช้ (Impact Factor) แตกต่างกัน แล้วให้เลือกลงวารสารที่มี Impact Factor สูงกว่าไว้

การถูกปฏิเสธ (Rejected) ของวารสารนานาชาติเป็นเรื่องปกติ การยื่นเสนอตีพิมพ์ลงวารสารครั้งแรก ควรยื่นเสนอในวารสารที่มีระดับ Impact Factor สูงเกินกว่าที่ผู้วิจัยประเมินบทความของตนเองเพื่อไว้ซึ่งหากได้รับการปฏิเสธจากวารสารแรกจึงค่อยส่งลงวารสารที่เลือกไว้ต่อไป แต่ไม่ควรส่งไปพร้อมกันหลายวารสาร เพราะผิดจรรยาบรรณนักวิจัย ดังนั้นต้องมั่นใจก่อนว่าวารสารที่แรกปฏิเสธก่อนจึงจะส่งไปวารสารอื่นต่อไป และการเลือกวารสารควรเลือกที่อยู่ในฐาน Scopus และ SCI

๕.๒ การ Submitted นักวิจัยต้องฝึกการส่งในระบบออนไลน์ (Submitted Online) และการเตรียมใบปะหน้าที่เรียกว่า จดหมายแนะนำตัวหรือ Cover Letter และประวัติของผู้ร่วมวิจัยให้พร้อม ต้องศึกษาวิธีการเขียนและเตรียมไว้รอ รวมทั้งเสนอชื่อผู้ประเมินบทความ (Reviewer) เตรียมไว้ด้วยเนื่องจากบางวารสารต้องการ

ในขั้นตอนการ Submitted Online นักวิจัยจะได้รับการตอบรับอัตโนมัติว่าได้นำผลงานวิจัยเข้าระบบ (ซึ่งยังไม่ใช่ การตอบรับลงตีพิมพ์) จากนั้นบทความวิจัยจะผ่านผู้ประเมินคุณภาพบทความเบื้องต้น (Editor) ซึ่งถ้า Editor พิจารณาประมาณ ๓-๔ วัน ถ้าส่งจดหมายมา (Mail) ส่วนใหญ่จะปฏิเสธ แต่หากหรือเกิน ๒ สัปดาห์ ส่วนใหญ่ บทความจะถูกส่งต่อไปยังผู้เชี่ยวชาญพิจารณาบทความ (Peer Review) ต่อไป และเข้าสู่กระบวนการ พิจารณา คุณภาพบทความ

๕.๓ การเป็นผู้วิจัยหลัก และผู้วิจัย ในการ Submitted บทความตีพิมพ์จะให้กรอกผู้วิจัยหลักและผู้วิจัย ซึ่งโดยหลักการแล้วผู้วิจัยหลักจะเป็นผู้ที่วารสารติดต่อกลับและเป็นผู้ทำหน้าที่ติดต่อกับวารสารทั้งการ ปรับแก้ตามข้อเสนอแนะหรือเรื่องอื่นๆ จนกระทั่งบทความได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ ส่วนผู้วิจัยทุกคนที่ปรากฏ รายชื่อในบทความวิจัยต้องรับรู้และให้การยินยอมในการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร

ข้อเสนอแนะ

คู่มือการจัดการความรู้ขององค์กรด้านงานวิจัย (Knowledge Management : KM) ประเด็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ “**เทคนิคการเขียนบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ เผยแพร่ในระดับชาติและนานาชาติที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง**” อาจมีข้อจำกัดในการดำเนินการอยู่หลายประการ อย่างไรก็ตามคู่มือการจัดการความรู้ขององค์กรฉบับนี้ ได้รวบรวมข้อมูลตามบริบทขององค์กรสำหรับสนับสนุนส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ปัญหาอุปสรรค เคล็ดลับ รวมถึงประเด็นอื่น ๆ ที่สามารถส่งเสริมให้บุคลากรในคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ สามารถเขียนบทความวิจัยเพื่อนำไปตีพิมพ์ เผยแพร่ในระดับชาติและนานาชาติได้ เพื่อให้สอดคล้องกับพันธกิจของคณะฯ ทั้งนี้รายงานการจัดการความรู้ขององค์กรด้านงานวิจัย (Knowledge Management : KM) ฉบับนี้ได้รวบรวมความรู้และประสบการณ์ที่ฝังอยู่ในตัวบุคคล (tacit knowledge) ของวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ คณาจารย์นักวิจัยภายในคณะฯ เพื่อทำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในองค์กร

อย่างไรก็ตามคณะทำงานมีข้อเสนอแนะว่าควรเพิ่มเติมองค์ความรู้ในการดำเนินการทำวิจัยโดยการเลือกใช้สถิติขั้นสูง เพื่อเป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับงานวิจัยและสามารถเพิ่มประสิทธิผลในการส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ เผยแพร่ในระดับชาติและนานาชาติได้มากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- Kransdorff, A. (2009). **Knowledge management: Begging for a bigger role**. Business Expert Press.
- Knight, T., & Howes, T. (2012). **Knowledge management-a blueprint for delivery**. Routledge.
- Phrachomklao College of Nursing. (2015). **Guide published academic research and national and international**. Retrieved April 30, 2015, from http://www.pckpb.ac.th/main/index.php?option=com_content&view=category&id [in Thai]
- Prasitratasin, A. (2009). **Writing research papers for publication in academic journals**. Graduate School, Chiang Mai Rajabhat University. [in Thai]
- Srihapark, S. (2015). **Interview published research experience**. “Technical Research published in the international journal”. Retrieved December 20, 2016, from <http://kmbcnkk.blogspot.com/2015/08/800x600-normal-0-false-false-false-en.html> [in Thai]
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2552). **คู่มือความคิดสร้างสรรค์ในการจัดทำนวัตกรรมการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: ชารักษ์พรชนก ทองลาด. (2561). **การเขียนบทความวิจัยเพื่อเผยแพร่ผลงาน...ทำได้อย่างไร?**. วารสารปัญญาภิวัฒน์ , 10, 279-291.
- สำนักงาน ก.พ.ร. และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ (2548). **คู่มือการจัดทำแผนการจัดการความรู้**. กรุงเทพฯ: สำนักงาน ก.พ.ร. และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ.